

University of Texas at Austin

חוויות וטיפים

סקירה כללית

היי! אני ענבר, סטודנטית לאופקים ופסיכולוגיה, ובשנה ג' ללימודים (סתיו 2019) טסתי לחילופי סטודנטים באוניברסיטת טקסס באוסטין. בסקירה הכללית אספר בגדול על החוויה שלי, ואם באמת תחליטו ללמוד בטקסס – תוכלו למצוא למטה ערימות של טיפים שימושיים שאני מקווה שיעזרו לכם. מוזמנים ומוזמנות גם לעשות Ctrl+F כדי למצוא מידע בנושא ספציפי.

אוסטין היא עיר הבירה של טקסס, ובתור אחת כזאת – אפשר להרגיש בה את גאוות היחידה הטקסנית במלוא הדרה. אפשר להגיד שבהרבה מובנים היא קצת הזכירה לי את הבית – האנשים חמים, מזג האוויר לוחט, ואפשר להתלונן כמה שרוצים אבל בסופו של דבר מאמינים ש"אין כמו בית"...

כאי ליברלי במדינה די שמרנית, אוסטין היא צבעונית, מיוחדת ומשונה – וגאה בזה. לא סתם המוטו הנפוץ בה הוא "Keep Austin Weird". יש בה אחלה סצנה של ברים והופעות קטנות של אמנים מקומיים, ותמיד יש מה לעשות. **תמיד**. גם האוכלוסייה שם היא בין המגוונות שיש – ומרגישים את זה בעיקר בקמפוס, כי באים אליו אנשים מכל המדינה ומכל העולם. זה אחד הדברים הכי יפים באוסטין לדעתי – ההזדמנות והזכות להיחשף לכמה שיותר תרבויות, לשתף אחרים בתרבות שלכם ובמקביל לאמץ לעצמכם קצת מהתרבות המקומית. תתחילו להתרגל לרעיון של להתאהב בצבע הכתום, להסתובב עם מגפי בוקרים ולסמן לאנשים "Hook 'Em Horns" ברחוב! אולי אפילו תזכו להתארח ל-Thanksgiving בחווה של השותף שלכם לחדר (לא יצא לי, אבל היי, זה יכול לקרות! מניסיון של חבר).

קשה לתאר את החוויה במילים כלליות, כי היא מורכבת מכל כך הרבה דברים קטנים ונראית אחרת אצל כל סטודנט. יש אינספור אירועים להשתתף בהם, מקומות לבקר והזדמנויות לנצל – שלרוב תרגישו שהייתם רוצים יותר מ-24 שעות ביממה ו-7 ימים בשבוע, או שפשוט יהיה לכם מחולל זמן (לחובבי הארי פוטר בינינו). כל אירוע הוא הזדמנות להכיר אנשים חדשים וליצור קשרים חברתיים ואולי אפילו מקצועיים. את החברים הכי טובים שלי בסמסטר הכרתי במעונות, בשבוע האוריינטציה לסטודנטים בינלאומיים, וכמה בודדים גם בקורס העשרה שלקחתי (כן – יש קורסים ששווה לקחת גם אם לא מקבלים עליהם נקודות זכות!).

מבחינה לימודית – מדובר באחת האוניברסיטאות הטובות בעולם, והלימודים בה הם ברמה גבוהה מאוד. אל תלחצו - זה לא אומר שהם בהכרח קשים מאוד, אבל זו כן הזדמנות זהב ללמוד מהטובים בתחומם! כמו כן, האוניברסיטה עושה המון כדי לעודד את ההצלחה של הסטודנטים שלה. יש בה מרכז לפיתוח מיומנויות למידה וספריות ענקיות עם מרחבי למידה שקטים, רועשים, משותפים – רק תבחרו את מה שמתאים לכם. בתקופת המבחנים הם אפילו מביאים Therapy Dogs למקומות מרכזיים בקמפוס כדי לעזור לסטודנטים להפחית קצת מהלחץ! גם למרצים מאוד אכפת מהסטודנטים, והם משתדלים לתמוך בהם ולעודד אותם לפנות אליהם לקבלת עזרה מתי שיצטרכו. האווירה החיובית בקמפוס בשילוב התמיכה שקיבלתי מסגל ההוראה מיקסמו את ההישגים האקדמיים שלי, ואת הסמסטר אפילו סיימתי כמצטיינת דיקן. קיבלתי את החדשות בהפתעה גמורה, כי אפילו לא העליתי בדעתי שזו יכולה להיות אופציה – לא לסטודנטים בינלאומיים באופן כללי, אבל בעיקר לא לי, בתור מי שההישגים שלה בארץ אף פעם לא התקרבו לזה.

אני יודעת שרובכם רוצים לשמוע על דברים מטורפים וייחודיים לטקסס, אז הנה כמה: קודם כל, הכול בטקסס גדול ומוגזם, שזו כבר צריכה להיות מידה בפני עצמה – סמול, מדיום, לארג',

3אקסטרה-לארג' - וטקסס. למשל, משחקי הספורט הם סצנה רצינית, ובמיוחד משחקי הפוטבול. להגיד "סצנה" זה בקטנה - מדובר בטרור של ממש. באו נגיד שלמשחק פוטבול הולכים 10% בשביל הספורט ו-90% בשביל האווירה. לא ראיתי פוטבול אמריקאי מעולם עד שהגעתי לטקסס, אבל חצי שעה לתוך המשחק כבר הבנתי את החוקים הכלליים וצרחתי בקהל כאילו אני מעריצה של הקבוצה מגיל 6. בין רבעונים במשחק יש מופעים של ה-Big Band של האוניברסיטה, מעודדות, משחקים קטנים שמערבים את הקהל, ובכללי אנשים מתייחסים לימי משחק כחוויה קדושה. מבחינת האווירה וה-hype - זה לא נופל מהופעות אצטדיון של גדולי האומנים. אה, וגם מתיו מקונוהי מגיע לרוב המשחקים (הוא מרצה לתסריטאות ב-UT!). ואם בא לכם ללכת עד הסוף - הגיעו מוקדם ל-Tailgating ופנקו את עצמכם בבירה מקומית טובה וברביקו טקסני מהסרטים.

בנוסף למשחקים שהם משהו מיוחד, כל שנה בסביבות אוקטובר מתקיים בעיר פסטיבל המוזיקה הגדול Austin City Limits (ACL). הפסטיבל נמשך שלושה ימים - שישי עד ראשון - במשך שני סופ"שים רצופים. בשנה שטסתי הופיעו שם אמנים כמו Guns N' Roses, Billie Eilish, Childish, Mumford & Sons, Lizzo, Rosalía, Cardi B וגמבינו ועוד הרבה...

אם תרצו לצאת מהשגרה אבל לא לצאת מגדרכם - אפשר לקחת אוטובוס לבריכה הטבעית ב-Barton Springs שהמים הקפואים בה מושלמים לימי קיץ לוהטים, לבקר בגשר העטלפים (מומלץ בימים הראשונים שלכם באוסטין, כשהשמיים עדיין בהירים בשעות הערב ואפשר לראות אותם טוב יותר), לצאת עם חברים לשדרת הברים ב-6th street, ללכת לבניין הקפיטול של מדינת טקסס שנמצא כ-10 דק' הליכה מהקמפוס, או לעשות טיול יום לעיר סאן אנטוניו כדי ללמוד על ה-Alamo וההיסטוריה הטקסנית (חפשו "קרב אלמו" בויקיפדיה, או הימנעו מספילרים ושמרו על מתח עד שתבקרו שם) ולראות שם משחק באצטדיון הבית של קבוצת הכדורסל San Antonio Spurs.

אגב, מה שראיתם על אחוות סטודנטים (Fraternities & Sororities) בסרטי קולג' אמריקאים? - הכל נכון. אני לא בהכרח ממליצה, אבל אם אתם מאמינים שחוויה אמריקאית לא יכולה להיות שלמה בלי מסיבת אחווה - תוכלו לבקר באחת בקמפוס. אני יכולה להבטיח ברמת ביטחון גבוהה שיהיו לכם מסיבות הרבה יותר טובות ללכת אליהן, ושהן יהיו לא פחות מרגשות, אבל זו יכולה להיות חוויה תרבותית לסמן עליה "וי".

ולמרות החוויות המיוחדות הרבות שיש לטקסס להציע, הדברים הקטנים והיום-יומיים הם לרוב אלו שעושים את התקופה לכיפית ומשמעותית באמת - לדבר עם חברים בחדר המועדון של המעונות עד השעות הקטנות של הלילה/בוקר ולעשות איתם טורנירים של Mario Kart ו-Cards Against Humanity, לעשות ערבי בישול ואפייה במטבחים, ללמוד ביחד, ללכת לשחק כדורסל בפארק או בחדר הכושר, או לחגוג את סיום המבחנים במרתון שר הטבעות.

בשורה התחתונה - יש לאוסטין את כל התנאים כדי להפוך את הסמסטר שלכם למושלם - עכשיו תורכם לבחור מה אתם עושים עם כל האפשרויות האלו ולעצב מהן חוויה ייחודית משלכם. מאחלת לכם להגשים את עצמכם, ליהנות מכל רגע ולראות [סנאי לבקן](#) בקמפוס. בהצלחה ו-Hook 'Em!

טיפים

נחיתהרכה

- בימים הראשונים באוסטין, עד שעברתי למעונות, נשארתי ב-2 הוסטלים שכל אחד מהם עלה כ-30\$ ללילה. ב-3 ימים הראשונים הייתי בהוסטל שנקרא **HI AUSTIN** והוא היה ממש אחלה - יחסית מרווח, נוח, נמצא במיקום ממש יפה ליד הנהר, אבל די רחוק מהקמפוס (בערך 20-30 דק' נסיעה באוטובוס). זה הקשה עלי קצת בשבוע האוריינטציה, אז בשלב מסוים עברתי ל-**Drifter Jack's** שנמצא על Guadalupe, אחד הרחובות הראשיים, ממש קרוב לקמפוס ובמקרה שלי גם ממש מול המעונות שגרתי בהם בסופו של דבר, כך שזה הקל על המעבר הסופי.

- התניידות - רוב ההתניידות היא ב-**Uber/Lyft או באוטובוסים**. חברת האוטובוסים באוסטין, ה"אגד" שלהם, נקראת **Metro Cap**, ונסיעה באוטובוס עולה בסביבות \$1.75. אפשר לשלם על האוטובוס בעמדה ליד הנהג **בסכום מדויק בלבד (אין עודף)**, או להוריד לטלפון את **האפליקציה של מטרו קאפ**, לקנות שם כרטיס מראש ולהראות לנהג כשעולים. באפליקציה אפשר גם לראות זמני הגעה של אוטובוסים. למי שזה רלוונטי לו/ה - קו 20 מגיע ישירות משדה התעופה ל-Guadalupe, ממש קרוב ל-Drifter Jack's. הוא גם עוצר קרוב ל-HI AUSTIN, אבל שם יש קצת יותר הליכה מהתחנה עד להוסטל.

החדשות הטובות הן ש**סטודנטים יכולים לנסוע באוטובוסים בחינם עם תעודת סטודנט!** בשביל זה צריך לנסוע לקמפוס לבניין FAC (Flawn Academic Center) ושם אפשר להוציא כרטיס על המקום - **אל תשכחו לבוא יפים כי זאת התמונה שתלווה אתכם לכל הסמסטר!** עלות הפקת התעודה היא **10\$**; אין צורך להכין תשלום מראש, התשלום מתבצע דרך האתר בלבד ורק אחרי שקיבלתם את התעודה. הם כבר יסבירו לכם איך בדיוק עושים את זה. וזה! מאותו רגע "מגהצים" את התעודה בעמדה הרלוונטית כשעולים לאוטובוס ונוסעים בחינם.

אמצעי תחבורה נפוצים נוספים הם **הקורקינטים, Scooters**, שמפוזרים ברחבי העיר והקמפוס. הרבה סטודנטים משתמשים בהם וזה נחשב משהו שחייבים לנסות לפחות פעם אחת, למרות שמודה שלא ניסיתי בעצמי. זה לא נראה לי הכי בטיחותי, ולרוב גם די בזבז כסף. באמת נהייתי ללכת ממקום למקום ברגל. יש סטודנטים שקונים/שוכרים **אופניים** וגם זה אחלה, אבל קחו בחשבון שלפעמים הם נטל - בעיקר כשרוצים לרכוב ב-Speedway (המדרחוב הראשי בו נמצאות רוב הכיתות) בשעות העומס, בהן קשה אפילו ללכת בו מרוב אנשים, אז על אחת כמה וכמה לזוז בו עם אופניים.

- אוריינטציה - מתישהו בתקופה של כ-שבועיים לפני תחילת הלימודים, מתקיים **שבוע אוריינטציה לסטודנטים בינ"ל**. יש בו ימים מרוכזים עם הרצאות בכל מני נושאים כמו הרצאות על הרוח (spirit) של האוני' עם כל גאוות היחידה והמנהגים שלה, על דברים בירוקרטים כמו ויזה, על טיפים להתנהלות מבחינה אקדמית, ואפילו הרצאה על דיטיינינג!

תוכלו להחליט לאן אתם מעדיפים להגיע בהתאם ללו"ז שיתפרסם. בנוסף להרצאות יש סיור מודרך חינוכי באוטובוס ברחבי העיר והקמפוס, וגם הרבה אירועים חברתיים – מפגשי גלידה, ארוחות צהריים, ערב באולינג וביליארד, מסיבות וכו'. ... רוב הסטודנטים מגיעים בדיוק כמוכם – לבד, במדינה זרה, לא מכירים הרבה אנשים... אז מתגברים על המבוכה ביחד ופשוט מתחילים לדבר עם אנשים אקראיים! הכרתי בשבוע הזה כל כך הרבה סטודנטים ממלא מקומות בעולם, שבשלב מסוים כבר לא היה לי כוח לאנשים חדשים יותר 😊 עם חלק מהאנשים שהכרתי שם לא נשארתי בקשר רציף אחר כך, אבל הם היו פרצוף מוכר שכיף לראות בקמפוס ולהעביר איתו "סמול טוק" לפעמים. עם אחרים נפגשתי מדי פעם, והיו גם כאלה שהפכו להיות החברים הכי טובים שלי לאורך כל הסמסטר.

- אם כבר אוריינטציה – האוניברסיטה מציעה תכנית שנקראת **Passport to UT** שמתחילה כשבוע לפני שבוע האוריינטציה לסטודנטים בינ"ל. התכנית נוצרה כדי לאפשר לסטודנטים מחו"ל נחיתה קלה לתוך התרבות של אוסטין טקסס בפרט והתרבות האמריקאית בכלל. היא מורכבת מסדנאות וסשנים של מידע שדומים למה שיש בשבוע האוריינטציה הרגיל, אבל עם יחס אישי ומלווה אישי לאורך התכנית, ובגודל נותנת למשתתפים בה נקודת פתיחה טובה יותר מבחינת ההיכרות עם המקום וההיכרות זה עם זה. בנוסף, המשתתפים בתכנית יוצאים לטיולים יומי כיף ביחד לאורך כל השבוע, אז זו אחלה חוויה. בשנה שטסתי (2019) התכנית עלתה \$1,250 עם לינה ו-\$830 בלי לינה. **לא השתתפתי בתכנית** משיקולים כלכליים, ובדיעבד אני לא חושבת שהפסדתי הרבה. את המידע החשוב קיבלתי בהרצאות של שבוע האוריינטציה, וחברים הכרתי תוך כדי פעילות. הכרתי כמה אנשים שהשתתפו בתכנית ולא שמעתי עליה מילה רעה, אבל קיבלתי את הרושם שהיא הכרחית בעיקר למי שהתרבות שלו שונה לחלוטין מהתרבות האמריקאית (סין, למשל), ובשביל כל השאר היא בגדר אחלה בונוס. שורה תחתונה: מי שיכול להרשות לעצמו – זה טוב ומגניב; מי שלא – אין מה לדאוג, תסתדרו מעולה גם בלי.

- ידע כללי – **הקמע של האוניברסיטה הוא Longhorn**, שזה סוג של שור עם קרניים מאוד ארוכות. קבוצת הפוטבול של האוני' נקראת Texas Longhorns, וכך גם קוראים כחינוי כללי לקהילת הסטודנטים, הסגל, המעריצים וכל מי שמעורב באוניברסיטה בצורה זו או אחרת – Longhorns. בהתאם לזה, מחוות היד המפורסמת של האוניברסיטה היא **Hook 'Em Horns** (כמו מאנו קורנוטה) והיא מדמה את הקרניים של הלונגהורן. באחת מנסיעות האוטובוס הראשונות שלי, נוסע אחד ראה אותי עם כובע עם סמל האוניברסיטה ועשה את המחווה הזו. הייתי קצת מבולבלת, אבל החזרתי לו אחת מתוך נימוס, ומסתבר שאנשים באמת עושים כך אחד לשני לפעמים – בעיקר כשרואים Longhorn במקום לא צפוי.

מגורים

גרתי במעונות ואני מאוד ממליצה! כמה יתרונות לחיים בתוך קמפוס:

- בחודש הראשון נהרס לי המחשב ולא יכולתי להרשות לעצמי אחד חדש. בזכות הספריות הרבות המפוזרות בכל הקמפוס והמחשבים שלהן שעובדים מעולה, זאת כמעט לא הייתה בעיה. יכולתי לעבוד על המשימות שלי כמעט בכל זמן שנוח, כי **תמיד יש ספרייה קרובה ואפילו ספרייה מרכזית אחת שפתוחה 24 שעות בימי חול.**

- בקמפוס יש שני חדרי אוכל מרכזיים, וכל תושבי המעונות מקבלים **Unlimited Meal Plan** – **תכנית ארוחות ללא הגבלה**; כלומר, אפשר לאכול כמה שרוצים ומתי שרוצים (במסגרת שעות הפעילות, לרוב בין 7 בבוקר ל-9 בערב). יש מבחר עצום ומגוון של אוכל, והצוות דואג לרענן את התפריט באופן קבוע. יש המון אופציות בריאות ואפילו בר אוכל מיוחד לטבעונים, אבל אם בכל זאת תרצו ג'נאק – גם זה קיים.

זה חסך לי המון זמן (הכנת אוכל, קניות בסופר... וגם יותר נוח לאכול במקום מסודר במקום מתוך קופסאות) והרבה דאגות כלכליות והתחשבנויות על אוכל. אם בכל זאת רציתי לבשל משהו בעצמי, יכולתי לעשות זאת במטבחון של המעונות.

- אני מאמינה שכשחיים טוב ובריא ומרגישים טוב ובריא – הרבה יותר קל לעשות הכל. אוני' טקסס עושה המון כדי לאפשר את זה לסטודנטים. בימים שהייתי יושבת הרבה בספרייה, הייתי קופצת מדי פעם לחדר אוכל או לחדר כושר שנמצאים שניהם מעבר ל"כביש" (המדרחוב הראשי של האוני', נקרא speedway), נפגשת עם חברים להפסקה וכו'. **חדר הכושר, אגב, בחינם לכל הסטודנטים.** בזכות הנוחות והקירבה של הכל, היה לי יותר זמן להשקיע בלימודים ובפנאי.

- בזכות הקרבה של המגורים כמעט לכל מקום בקמפוס, יכולתי ללכת ולחזור לחדר ומהחדר במהלך היום (לא שזה קרה הרבה) או להספיק הרבה דברים בחוץ ולחזור יחסית מאוחר (קרה מלא). בנוסף, מ-8 בערב עד 2 בלילה פועל בקמפוס שירות חינמי שנקרא **SureWalk** – קלנועית של האוניברסיטה שיכולה להעביר סטודנטים ממקום למקום בקמפוס כדי שלא יצטרכו ללכת לבד בחושך בלילה. באופן כללי, **הייתה לי תחושת ביטחון מאוד גבוהה בקמפוס.**

- גרתי במעונות Whitis Court בצפון הקמפוס, בקהילה שנקראת **Global Living Learning Community** (בקיזור – Global LLC). יש מבנה אחד מתוך 6 מבני המגורים של Whitis Court שכל הסטודנטים שגרים בו שייכים לקהילה הנ"ל, והקהילה הזו מורכבת משילוב של סטודנטים אמריקאים וסטודנטים בינ"ל. כדי להצטרף לקהילה צריך להגיש מועמדות מראש (בדרך כלל ההרשמה נפתחת באזור מאי). יש פעילויות שמעבירים לקהילה או פגישות "רשמיות" של המעונות בתדירות די נמוכה, אבל מה שייחודי בה זה בעיקר **ההזדמנות להכיר לעומק אנשים מכל העולם.** היינו בערך 40 אנשים בסך הכל. כשגרים בקהילה כל כך קטנה עם אוכלוסייה מגוונת ורואים אותה על בסיס יום-יומי, הקשרים

שנוצרים הם משמעותיים. גם אם יש אנשים שמדברים איתם יותר או פחות מאחרים – התחושה הכללית היא של משפחה ו-Home away from home. והמעונות האלו ספציפית נמצאים ממש ליד אחד מחדרי האוכל המרכזיים והמשרד של ה-housing, אז זה גם נוח!

- מבחינת מבנה: במעונות שגרתי בהם היו שתי קומות – קומה ראשונה הייתה חללים משותפים כמו **חדר למידה, סלון, מטבח וחדר כביסה** (המכונות עובדות בחינם); בקומה השנייה היו חדרי המגורים. אין מעלית, אבל יש חדר מגורים אחד שמיועד לנכים בקומה הראשונה למקרה הצורך. אופי המגורים הוא משותף – **גרים עם עוד סטודנט/ית באותו החדר, והשירותים והמקלחות משותפים ונמצאים במסדרון של הקומה**. בצד אחד של המסדרון גרות הנשים ובצד השני הגברים, אבל חוץ מענייני נוחות וקרבה לשירותים הרלוונטיים אין לזה ממש משמעות. אפשר לבקר חברים מכל החדרים אם רוצים, אין פה עניין של "שילוב ראוי". אגב, אני בטוחה שהאוני' יכולה להתחשב ולמצוא פתרון גם עבור סטודנטים שלא מזדהים עם מגדר מסוים.

- שני דברים שהדאיגו אותי היו **המחסור בפרטיות והפרש הגילים הגדול ביני לבין השותפה** (19 ו-25). יכול להיות שפשוט היה לי מזל, אבל בגדול במגורים הספציפיים שגרתי בהם כל מי שהתקבל היה ממש נחמד, אז לא שמעתי על הרבה בעיות בין שותפים. כשנכנסים למעונות יוצרים "**חוזה**" עם השותף/ה וקובעים דברים כמו מי מוריד/ה את הזבל, איזה שעות הן שעות שקטות, מה "מדיניות הכנסת האורחים" וכו'. החוזה הזה עובר אחר כך לאחראי המעונות, ובמקרה של סכסוך אפשר לחזור אליו ולהיעזר בו כדי לפתור את הבעיות. לא שמעתי על מישהו אצלו שהשתמש בזה.

השעות שהשותפה שלי ואני היינו בחדר כמעט לא חפפו – אני לא הייתי בחדר ברוב שעות היום והיא לא הייתה ברוב שעות הערב, אז הייתה לנו הרבה פרטיות גם בלי קשר ל"חוזה", אבל **אם מישהי הייתה צריכה זמן מיוחד לבד בחדר – היא ביקשה מהשנייה וכיבדנו זו את זו** כמו הנשים הבוגרות שאנחנו 😊

לגבי הגיל – כמעט לא הרגשתי את הפער, וגם אם היה כזה – לרוב פשוט ייחסתי אותו להבדלי התרבויות, ולא משהו שקשור בהכרח לגיל. היה מעניין להכיר מישהי שונה ממני וללמוד על המקום שהיא באה ממנו ואיך היא רואה את העולם. יש תפיסה שהאמריקאים הרבה פחות בוגרים מאיתנו הישראלים, אבל זכרו **שיש דברים שבהם האמריקאים יותר "בוגרים" מאתנו וכאלו שפחות**. הרבה אמריקאים עוזבים את הבית בגיל 18-19, ובגיל 22 כבר מצופה מהם לעבוד בתחום שלהם ולחיות "חיים של אנשים גדולים ומבוגרים". הם לא עוברים את התהליך הארוך הזה של התבגרות וגילוי עצמי כמו שחלקנו עוברים (בצבא, טיול, מגוון עבודות לפני ותוך כדי הלימודים וכו'), אבל יש להם "מסלול מהיר" משלהם. זה סוג אחר של התבגרות. יש שם אנשים פחות או יותר בגילי (+25) שכבר בעיצומו של דוקטורט, עם בית משלהם ועבודה במקצוע שהם למדו שהיא לא חלטורה, ותאמינו לי שכשפוגשים אותם הם גורמים לך להרגיש כמו תינוק. נצחק על חוסר הבגרות שלהם כמה שנרצה, אבל צוחק מי שצוחק אחרון. בקיצור – תנו להם צ'אנס!

- דבר אחרון לגבי מעונות – אם תבחרו באופציה הזו, תתבקשו לחתום על חוזה לכל השנה. עם זאת, אל תתנו לזה להדאיג אתכם, כי יש בחוזה סעיף שמאפשר לכם לקצר את החוזה ולעזוב מוקדם יותר. רק שימו לב שאתם חותמים על קיצור החוזה במשרדי ה-Housing לפני התאריך הסופי (אצלי זה היה עד תחילת נובמבר) או שתשלמו קנס של כ-\$300.

- לגבי מגורים מחוץ לקמפוס – אני לא מכירה הרבה, אבל בגדול האזור הכי טוב לגור בו (גם מבחינת קרבה לאוני' וגם מבחינת ביטחון) זה **West Campus** שנמצא ממערב לרחוב Guadalupe (חלק ממנו; זה רחוב ארוך). יש שם הרבה **בנייני דירות ייעודיים לסטודנטים** (The Block on Rio Grande, Crest at Pearl ועוד המון), אבל אני לא יודעת לגבי שכירויות "רגילות".

עוד אופציה למגורים היא **Co-op** (לא להתבלבל עם חנות בעלת שם זהה) – מגורי סטודנטים משותפים שקצת מזכירים קיבוץ בווייב שלהם. כל אחד תורם כ-4 שעות שבועיות ל"בית"/"קהילה" שהוא גר בה – תורנות מטבח, ניקיון, עבודה בחנות האופניים וכו'. אופי העבודה משתנה מבית לבית. בגדול יש כמה בתים כאלו באזור האוני' ולכל אחת יש סגנון משלו – יש בתים עם בריכה, יש כאלו עם חצר גדולה שמארחים בה הופעות קטנות, יש כאלו שאוהבים לצאת לקמפינג ביחד בסופי שבוע... זו יכולה להיות אחלה חוויה, אבל אופי החיים השיתופי הזה לא מתאים לכל אחד וזה בסדר. ממליצה לקרוא עוד [באתר](#) ואם זה נשמע לכם רלוונטי, אולי תוכלו לבקש סיור וירטואלי.

משהו אחד לזכור – ודאו שהחוזה שאתם חותמים עליו הוא חוזה **לסמסטר שאתם טסים אליו בלבד** ולא לשנה שלמה, ואם הוא לשנה שלמה – ודאו שיש סעיף בחוזה שיוכל לשחרר אתכם **בוודאות** כמו במעונות. רוב בנייני הדירות לסטודנטים לא מציעים חוזים לסמסטר סתיו בלבד, ואז צריך לחתום על חוזה שנתי. כשבדקתי את זה לפני הטיסה, נאמר לי שהדרך היחידה "לצאת" מהחוזה היא למצוא מישהו שיחליף אותי ויכנס לדירה/חדר במקומי בסמסטר אביב – ובעיניי זה צעד עם הרבה סיכון, כי השכירויות מאוד יקרות ואם לא תמצאו מחליף זאת יכולה להיות מכה כלכלית קריטית. חלק מהמקומות התחילו "להתקפל" ולהציע חוזים לסמסטר סתיו בלבד ככל שהתקרב מועד תחילת הסמסטר והם רצו לסגור את ההרשמה לכמה שיותר דירות/חדרים, אבל בשלב הזה זה כבר היה מאוחר מדי – גם מבחינת קרבה לתאריך הטיסה לאוסטין (הייתי מעדיפה להיסגר על קורת גג כמה שיותר מוקדם, זה נראה לי די בסיסי), וגם כי כבר סגרתי מגורים במעונות – הבחירה הכי טובה שלי, לדעתי.

לימודים

- לכל קורס יש סילבוס, ובהרבה מקרים הוא גם באורך של מגילה. יש דברים שדי מובנים מאליהם (כמו התנהגות נאותה), אבל אחד הדברים שמאוד עוזרים זה פירוט המשימות הצפויות, תאריכי ההגשה, מרכיבי הציון ולרוב גם טבלה מפורטת עם כל תאריכי השיעורים, מה צפויים ללמוד בכל שיעור ואיזו קריאה נדרשת לקראתו. טיפ – **תעברו על הסילבוסים ותרשמו ביומן את כל המבחנים, דדליינים להגשות וכו'**, כך שתמיד תוכלו לראות קדימה, לתכנן את הזמן שלכם נכון ולא להיות מופתעים.
- **אין מבנה גורף לכיתה** – הייתי בקורס שהועבר במתכונת הרצאה ונלמד באולם שמותאם ל-300 אנשים ויותר (לרוב הגיעו הרבה פחות כי הנוכחות לא הייתה חובה וההרצאות היו מוקלטות); בקורס אחר היו כ-100 סטודנטים, ואיכשהו המרצה הצליחה לתת יחס אישי לרובם. היה לה מאוד חשוב לתת לסטודנטים לתרגל ולדון אחד עם השני בזמן השיעור על הנושאים שנלמדו, כך שהרבה פעמים האווירה הרגישה קטנה ואינטימית למרות כמות האנשים הגדולה; היו גם קורסים עם 20 אנשים בכיתה עם שיטות למידה משתנות וכו'... אין מבנה אחד שעדיף על האחר, התחושה הייתה שמבנה הכיתה באמת תאם לאופי הקורס. אל תפסלו קורס רק כי יש בו הרבה/מעט אנשים, זה לא בהכרח מעיד על משהו.
- **גם מבחינת דרישות הקורס אין משהו גורף** – יש קורסים עם שני מבחנים (Midterm ו-Final), עבודה אחת ביניהם ועוד בונוסים למי שמעוניין; יש קורסים שמבוססים על כתיבה ורפלקציה, בהם צריך להגיש מספר עבודות לאורך הסמסטר וגם המבחנים הם מבחני בית עם כתיבה מרובה; יש קורסים עם בחנים ממוחשבים/פרונטליים אחת לשבוע על חומרי הקריאה/כיתה, בנוסף למשימות אחרות פה ושם ומבחנים באמצע/סוף סמסטר – ועוד מגוון גדול של מבנים ודרישות בקורסים... **ממליצה לכם לקרוא את הסילבוסים לפני שאתם נרשמים**. יכול להיות שתראו שהדרישות שם הרבה יותר תובעניות ממה שאתם מוכנים לקחת על עצמכם, וזאת בחירה ממש לגיטימית לוותר במקרה הזה. עם זאת, **כמות הגשות מרובה לא בהכרח מעידה על קושי** או על משהו שלא תוכלו לעמוד בו. ראו מה שרשמתי למטה על רמת הקושי.
- **קחו קורסים שמעניינים אתכם!** אם כבר לימודים תובעניים – אז לפחות ליהנות מהם. אוני' טקסס היא אחת הטובות בעולם, מקום 45 בדירוג כללי לפי דירוג שנחאי העולמי לשנת 2019, ונמצאת אפילו גבוה יותר בדירוגים ספציפיים (מקום 3 בעולם בתקשורת, למשל) – כך שסביר להניח שרוב הקורסים שתיקחו יהיו ממש איכותיים. **ומה יותר טוב מללמוד מהמומחים בתחומם על הנושאים שהכי מדברים אליכם?** תנצלו את זה! קחו דברים שאין בארץ! חוץ מזה, גם ככה זה לא פשוט להיות סטודנט במדינה זרה וללמוד בשפה שאינה שפת האם שלכם, אז אל תקשו על עצמכם בכוח. אני יכולה להעיד שלא כל הקורסים שלקחתי היו מושלמים, אבל הם הרגישו די קרובים לזה, כי **יותר קל וכיף ללמוד נושא מסוים כשיש לכם זיקה אליו**.

- יש אתר שנקרא **Rate My Professor** וסטודנטים מדרגים שם את המרצים שלהם וכותבים חוות דעת על הקורסים שלהם (מה דעתם על אופן ההעברה של הקורס, יכולות ההוראה של המרצה, רמת הקושי של הקורס וכו'). לי זה עזר כשהתלבטתי בין שני מרצים של אותו קורס, ובסוף בחרתי ללכת על מרצה מסוימת בגלל חוות הדעת הטובות שקראתי עליה, ולא התאכזבתי. בקורס אחר נלחצתי קצת כשראיתי שהרבה סימנו את דרגת הקושי שלו כגבוהה, אבל בסוף הוא דווקא היה סבבה. אתם יכולים לחפש שם מידע כדי לקבל תמונה כללית, אבל בכל מקרה **קחואת מה שרשום שם בערבון מוגבל!!!**

- רמת הקושי של הקורסים היא מאוד אינדיווידואלית, אבל באופן אישי אני מרגישה שרמת הקושי בלימודים בחיפה גדולה יותר מזו שבטקסס.** שלא תטעו – בטקסס הלימודים הרבה יותר תובעניים ודורשים הרבה השקעה באופן קבוע. **קשה עד בלתי אפשרי "לזלזל" במהלך הסמסטר ואז ללמוד ברגע האחרון ולהצליח.** זה דורש למידה מתמשכת, כמו ההבדל בין ספרינט לריצת מרחקים. עם זאת, רמת הקושי הייתה נמוכה יותר בעיניי, והרגשתי שיש לי הרבה יותר סיכויים להצליח בהשוואה לתחושה שיש לי בארץ. זה לא מעיד כלום על איכות הקורס, אגב. **זה שקורס הוא קל לא הופך אותו לפחות איכותי בשום צורה.** בהמשך לעניין הקושי – מה שנחשב קשה בטקסס, לרוב קל יחסית למי שבא ממקומות אחרים בעולם; גם כמה חברים שלי מאירופה אמרו את אותו הדבר. למשל, לקחתי קורס שנחשב "Easy A" (לא ידעתי את זה בזמנו, בחרתי אותו כי הוא נראה לי מעניין), והייתי צריכה להגיש בו עבודה בקבוצה. באחת הפעמים שנפגשנו לכתוב, אחד הסטודנטים האמריקאים שיש לו ממוצע ציונים מאוד גבוה בתואר התלונן שבשביל קורס שנחשב Easy A הוא ממש לא כזה. לעומתו, ובתור מישהי שממוצע הציונים שלה בתואר הוא מאוד ממוצע ולא משהו יוצא מן הכלל, הרגשתי שזה היה הקורס הכי קל שלקחתי בחיים – תובעני אמנם מבחינת כמות ההגשות, אבל כל הגשה הייתה די בדיחה. אז שוב – לקחת דברים בפרופורציות ובערבון מוגבל. **אל תתנו לאנשים להפחיד אתכם – אתם יכולים לעשות הכל.**

- מקרא נקודות זכות ורמת קורס** – כל מספר קורס מורכב מאותיות ומספרים. לצורך ההדגמה ניקח למשל את PSY 364 – קורס בפסיכולוגיה חיובית. **3 האותיות הן קיצור שמעיד על החוג שבו נלמד הקורס** (במקרה הזה – פסיכולוגיה). **מספר המאות מעיד על כמות השעות/נ"ז שהקורס שווה**, במקרה הזה – הקורס שווה 3 נ"ז ונלמד בגדול כ-3 שעות שבועיות. אם רשום 0, סימן שהקורס הוא ללא קרדיט/נ"ז. המספרים שאחר כך (64 במקרה הזה) מעידים על רמת הקורס. מספרים בין 1 ל-79 הם קורסים של תואר ראשון, ו-80 עד 99 הם של תואר שני. בחלוקה הפנימית של קורסי התואר הראשון - **הספרות 01 עד 19 מעידות של קורסים ברמת Lower-Division** – בדרכי קורסים מבואיים ובסיסיים בלי הרבה דרישות קדם אם בכלל; **הספרות 20 עד 79 מציינות קורסים ברמת Upper-Division**. אלו בדרכי כלל קורסים מתקדמים יותר ולחלקם יש דרישות קדם. עם זאת, זה לא מעיד על רמת הקושי שלהם. כמו כן, יכול להיות שבתור סטודנטים בינ"ל יוותרו לכם על דרישות הקדם אם הן לא ממש הכרחיות (למשל, לא באמת הכרחי בשביל סטודנט בינ"ל להיות עם

ממוצע +80 בסטטיסטיקה כדי להיכנס לקורס על פסיכולוגיה חיובית, למרות שזה רשום כדרישת קדם. הכרתי סטודנטים בינ"ל שמעולם לא למדו פסיכולוגיה או סטטיסטיקה ולקחו את הקורס הזה).

- האוניברסיטה מפעילה מרכז למידה בשם **Sanger Learning Center** שנועד לעזור לסטודנטים בתואר ראשון למקסם את ההישגים האקדמיים שלהם. הם עושים המון דברים ואני מזמינה אתכם לפתוח את האתר שלהם ולהציץ, אבל אספר פה על משהו אחד. אחד השירותים של מרכז הלמידה הוא פגישה עם **Learning Specialists** – אנשי אקדמיה מקצועיים שעוזרים לסטודנטים במגוון רחב של תחומים כמו שיפור מיומנויות של ניהול זמנים, קריאה מהירה/יעילה יותר וכו' (לפי הצורך של הסטודנט). השירות הוא חינמי לגמרי. במשך תקופה מסוימת הייתי מגיעה לפגישה שבועית עם אחד המומחים שם, והוא גם שלח מיילים כדי להתעדכן בהתקדמות שלי ולהציע עזרה במקרה הצורך. זה ממש עזר לי, בעיקר בתקופה של ה-Midterms (ממליצה לא לחכות לרגע האחרון, כלומר לתקופת המבחנים עצמה, אלא לפתח את כישורי הלמידה לפני כן כדי שברגע האמת יהיה יותר קל), ואני חושבת שזה שירות מעולה ששווה להיעזר בו – או לפחות ללכת פעם אחת ולראות על מה מדובר.

- **פנו למרצים שלכם.** בארץ זה נתפס כצעד קצת חנפני, אבל בארה"ב מלא סטודנטים ניגשים למרצה בסוף השיעור הראשון כדי להציג את עצמם. אני פניתי לכל המרצים שלי אחרי השיעור הראשון או השני, הצגתי את עצמי וסיפרתי שאני סטודנטית מישראל שנמצאת פה בתכנית חילופים, ושאלתי אם יש להם טיפים בשבילי להתנהלות בקורס שלהם בתור מישהי שאנגלית היא לא שפת האם שלה. לרובם לא היה משהו מיוחד להציע, אבל זה שידר להם שאני לוקחת את הקורס שלהם ברצינות, והרגשתי שזה עזר לי מאוד בהמשך. זה לא שקיבלתי יחס מועדף כי הם הכירו אותי או הקלו עלי בגלל השפה, אבל הרגשתי הרבה יותר בנוח לפנות אליהם עם בעיות ושאלות שצצו לי במשך הסמסטר, והיו גם כמה פעמים שמרצים מסוימים פנו אלי והציעו עזרה מרצונם אם ראו שאני מתקשה במשהו.

- **לכו לשעות קבלה.** זה קצת המשך של הסעיף הקודם, אבל באמת – תיעזרו במרצים ובעוזרי ההוראה (TA)! לכל מרצה יש לפחות שעה אחת בשבוע שהמשרד שלו פתוח לכל סטודנט שרוצה להגיע ולשאל משהו, במקרים רבים אפילו בלי תיאום מראש. אתם לא חייבים להגיע, בטח לא כל שבוע, אבל זה לא יכול להזיק. להיפך, מרצים מאוד מעריכים סטודנטים שמשקיעים מזמנם כדי לבוא אליהם, ורובם מאוד פתוחים לעזור ולהקשיב. זו הזדמנות לשאול, לחדד חומר שלא היה ברור מהשיעורים, או אפילו לדבר ולהתייעץ על דברים כלליים שנראה לכם שהמרצה יכול להיות איש קשר רלוונטי לגביהם. למשל, אני התייעצתי עם המרצה שלי לפסיכולוגיה חיובית על מחקר, התמחויות ותארים מתקדמים – לא משהו שקשור לדברים שלמדנו בכיתה. כמו כן, **התקשורת הרציפה עם המרצים מחזקת את הקשר המקצועי ביניכם, ומעבר לקבלת המלצות בסוף הסמסטר זה גם עשוי לפתוח לכם הזדמנויות בעתיד.**

- **ספרים** – לכל קורס יש ספר שמלווה אותו. אני לא יודעת אם יש עותקים של ספרי הלימוד בספריה/ אם יש מספיק/ אם הם עובדים במתכונת של אגף שמורים כמו בחיפה. לא הכרתי אנשים שהסתמכו על זה, ועם כמויות הקריאה הרבות שצפויות לכם – לא הייתי ממליצה גם לכם להסתמך על זה; אתם תצטרכו עותק בזמינות גבוהה. לרוב תוכלו לבחור את **לקנות** או **לשכור** את הספר שאתם צריכים, וגם לבחור האם אתם מעוניינים לעשות זאת עבור עותק **חדש, משומש** או **אלקטרוני**. החנות שהכי נפוץ ונוח לקנות/לשכור ממנה היא ה-Co-Op שברחוב Guadalupe, אבל היא לא זולה בכלל. לרוב, ההבדלים בין עותקים חדשים למשומשים ובין קנייה להשכרה הם ממש משמעותיים. כמה משמעותיים? מחיר הספר שהייתי צריכה לקורס "פסיכולוגיה חיובית" היה \$113 בקניית עותק חדש, ו-\$40 בהשכרת עותק משומש (הערת צד – אל תבנו על זה שבכל הקורסים יהיה לכם כזה מזל עם המחירים. זה יכול להיות גם הבדל בין \$120 ל-\$100). אז אם חשוב לכם עותק פיזי – כדאי לבחור משומש, לרוב הם באמת במצב טוב. אבל זכרו **שכדאי לקנות/לשכור את הספרים המשומשים בהקדם כי הם אוזלים מהחנויות ממש מהר!** כשהייתי שם, הייתה אופציה לקנות/לשכור את הספר, ואם אחרי כמה ימים מחליטים שלא מתאים – אפשר להחזיר את הספר לחנות ולקבל את התשלום המלא בחזרה, אז אולי שווה לנצל את זה. זה קרה לי עם ספר אחד שקניתי עותק חדש שלו במחיר מופקע כי לא היו עותקים משומשים או עותקים להשכרה, ואחרי כמה ימים מצאתי לו חלופה טובה יותר והחזרתי. את רוב הספרים שקונים אפשר למכור בסוף הסמסטר בחזרה לחנות הספרים שקניתם ממנה, אבל קחו בחשבון שאף אחד לא מתחייב לכם על זה ב-100%, וגם לא יחזירו לכם מחיר מלא. **אני קניתי עותקים אלקטרוניים של רוב הספרים דרך Amazon (חוץ מאחד שלא מצאתי, אז השכרתי עותק אלקטרוני מה-Co-Op)** וזה היה ממש נוח (וגם חיסכון משמעותי). יש לי חברים שהזמינו עותקים פיזיים משומשים להשכרה/קנייה באמאזון; לא שמעתי ממקור ראשון על מישהו שהייתה לו בעיה עם זה, אבל קחו בחשבון שאף אחד לא מתחייב על זה שהעותק הפיזי המשומש שתקנו/תשכירו יגיע במצב טוב. לפעמים זה סיכון ששווה לקחת. יש אנשים שחייבים עותק פיזי וזה בסדר, אבל מי שלא חייב – **סופר ממליצה על אלקטרוני. אפשר לקרוא אותו בכל מקום, "לסמן עליו" והכי חשוב – לעשות ctrl+F.** הכי שימושי.

הכירות עם תרבויות

- **תנצלו את ההזדמנות להיכרות עם תרבויות שונות.** לא יכולה להדגיש את זה מספיק. בעיניי זאת באמת חוויה משמעותית, והדברים שהרווחתי בזכות זה היו המשמעותיים ביותר מהחוויה שלי באוסטין. תרבות, אגב, לא חייבת להיות קשורה למוצא – היא באה בכל מני צורות. לכל אחד מאתנו יש תרבות משלו, מנהגים שהוא בא איתם מהבית, אורח חיים מיוחד...

- **LC3 – קיצור של Longhorns for a Culturally Competent Campus.** תכנית בקמפוס שהשתתפתי בה שבנויה ממפגש של שעתיים פעם בשבוע לאורך הסמסטר, בו לומדים על Cultural Competency. זה מונח שקצת קשה לתרגם לעברית ("כשירות תרבותית" לא ממש תואם את המשמעות שלו), אבל בגדול מדובר בסדנה שמטרתה לפתח כישורי תקשורת קרוס-תרבותיים, כלומר, ללמוד איך לתקשר יותר טוב באופן כללי, ללא קשר לתרבות שתגיעו אליה. ה"סוד" לכך נשמע די obvious – בעיקר לבוא עם ראש פתוח ולהיות מוכנים לשים את עצמנו בנעליים של מישהו אחר כדי להבין אותו טוב יותר, אבל הדרך להגיע לשם היא מסע מעניין בפני עצמו. השיעורים הראשונים בסדנה הם תיאורטיים ומדברים על איך המקום שבאנו ממנו משפיע על ההתפתחות שלנו ועל מי שאנחנו, איפה אנחנו נמצאים ביחס לתרבות שלנו וכו' (מודה שבזמנו קצת פחות התחברתי, אבל למזלי נשארתי מתוך תחושת מחויבות), ובאמצע הסמסטר מתחילים ליישם את הדברים האלו ולהעביר אותם לפרקטיקה – לומדים ומתרגלים הקשבה פעילה, סוגי גישות לפתרון סכסוכים, מודעות לטריגרים והתמודדות איתם וכו'. חלקכם יקרא את זה, יעקם את הפרצוף ויחשוב שזה בטח קורס של ה-PC Police, אבל לי זה נתן הזדמנות ללמוד על כל הדברים האלה שנחשבים "פוליטיקלי קורקט" במרחב בטוח, עם מקום לביקורת וחוסר הסכמה ובלי להרגיש שמטיפים לי – ולראשונה בחיי באמת להבין את הרציונל של הדברים האלו, ולא להתייחס אליהם כציפייה חברתית מוגזמת וקטנונית. הקורס הגביר את המודעות שלי למה שקורה סביבי מבחינת התנהגות של אנשים, ועזר לי לתקשר הרבה יותר טוב ולנהל שיחות הרבה יותר משמעותיות עם אנשים חדשים וחברים ותיקים כאחד. תוכלו לראות אותי מדברת על הסדנה [גם כאן](#).

- השותפה שלי במעונות הייתה אפרו-אמריקאית, ולמדנו המון אחת על התרבות וההיסטוריה של השנייה. לימדתי אותה כמה מילים בעברית (עד סוף הסמסטר כבר קראנו אחת לשנייה "כפרה עלייך" ו"חיים שלי") והיא לימדה אותי סלנג טקסני, כל אחת חלקה עם השנייה מאכלים ומנהגים מהתרבות שלה, והיו לנו גם שיחות עמוקות על נקודות דמיון ושוני בין ההיסטוריה היהודית להיסטוריה של שחורים באמריקה. היא בדיוק לקחה קורס על "היסטוריה שחורה", אז היא תמיד הייתה מספרת בתשוקה על כל הדברים שלמדה שם, והיינו רואות ביחד סרטים מהשיעורים שלה ומנהלות דיונים על החומר. אני חושבת שזה נתן לי הזדמנות ללמוד על התרבות הזו בכלל והתרבות שלה בפרט דברים שלא יכולתי ללמוד בדרך אחרת ובלי מפגש בלתי אמצעי כזה. זה גם פתח לשתינו את העיניים לגבי מאבקים שמתנהלים עד היום – אני בתמימותי חשבתי שרוב האמריקאים כבר התקדמו מהשנאה

ושדברים כמו אלימות משטרתית או אפליית שחורים בקבלה לאוניברסיטאות הם די נדירים (התבדיתי, לצערי), והיא מצדה לא הבינה למה לפעמים אני חוששת להראות שאני ישראלית/יהודייה בחו"ל, ולמה יש בכלל אנשים ששונאים יהודים בשל היותם יהודים. הפואנטה שלי היא – אנחנו גרים במדינה שקורה בה הרבה, ויש לנו לא מעט על הראש, אבל כך גם במקומות אחרים. זאת הזדמנות מיוחדת להקשיב למה שעובר האחר, ואולי אפילו להפוך להיות יותר מעורבים. זה גם כיף אדיר וגם מספק.

- מתישהו באמצע הסמסטר השתתפתי באתגר שנקרא **Archer's Challenge**. ארצ'ר הוא סטודנט עם שיתוק מוחין, שיזם אתגר בו פעם בשנה הוא מביא לקמפוס מאות כסאות גלגלים, ומאפשר לאנשים לקחת בחינם כיסא ולנסות לראות איך זה להתנהל בו למשך יום שלם (או כמה שעות/דקות/שניות, כל אחד ומה שנוח לו). אני הגעתי לקחת כיסא ברגע שנפתח האתגר ב-7 בבוקר, והחזרתי אותו בלית ברירה ב-5 אחר הצהריים כשהאתגר הסתיים. חשבתי שהקמפוס יחסית נגיש, עם הרבה דלתות רחבות שנפתחות בלחיצה, רמפות כדי לרדת/לעלות מ/למדרכה וכו', אבל גיליתי שזה הרבה יותר מזה. אפילו הטיה קטנה של המדרכה (שאנשים שהולכים בכלל לא שמים לב אליה) יכולה להקשות על ההתגלגלות ברמה שיהיה כמעט בלתי אפשרי להתקדם, או שירידות מסוימות יכולות להיות כל כך תלולות שהידיים נשרפות כשמנסים להאט איתן את הגלגלים, וכל תנועה לא נכונה עלולה לגרום לך להתהפך. גם הייתי צריכה לתכנן את כל סדר היום שלי מחדש, כי רק הגעה לשיעור, שלוקחת לי בדרך כלל כ-5 דק', הפכה פתאום ל-40 דק'. אבל זה היה שווה את זה. לקינוח, זכיתי לפגוש את ארצ'ר בכבודו ובעצמו ולהתגלגל איתו ועם חברו הטוב מייקל ברחבי הקמפוס. זו הייתה חוויה מטורפת ומעוררת, ואני לא חושבת שיכולתי להיחשף ולהבין באמת מה האתגרים שאנשים בכיסאות גלגלים מתמודדים איתם ביום-יום אם לא הייתי משתתפת באתגר הזה.

- **Planet Longhorn** – ארגון הסטודנטים הבינלאומיים הגדול באוניברסיטה, עם מאות חברים מעשרות מדינות ברחבי העולם. עלות החברות בארגון היא \$20 לסמסטר, והיא מקנה כניסה לאירועים סגורים שמיועדים לחברים בלבד, והנחות משמעותיות לאירועים אחרים. לחלק מהאירועים אפשר להיכנס גם בלי להיות חבר. לא הצטרפתי לארגון, אבל אם אתם רוצים פוש נוסף לאינטראקציה חברתית בינלאומית – הייתי ממליצה לבדוק!

- **קהילה יהודית** – יש **קהילה יהודית גדולה של Hillel** ממש קרוב לקמפוס (Texas Hillel) ברחוב סאן אנטוניו). הלכתי לשם פעם אחת בראש השנה ולא היו המון אנשים, אבל זה כנראה היה משהו חריג כי הם אמרו שבדרך כלל מגיעים הרבה יותר. בתור יהודייה חשוב לי לחגוג את החגים, אבל המשמעות שלהם עבורי היא הרבה יותר קהילתית ומשפחתית מאשר דתית, ולחגוג חג בקהילה אחרת ובלי המשפחה והחברים הקרובים היה לי קצת מוזר ו-awkward. שלא יובן לא נכון – זאת לא הייתה חוויה רעה והאנשים היו באמת מקסימים, אבל זה לא כמו בבית. שמרתי על קשר עם אחת הנשים שהכרתי שם, ורציתי לחזור לפחות לקבלת שבת אחת, אבל היו לי דברים גבוהים יותר בסדר העדיפויות. עם זאת, ממש השתדלתי לשתף את החברים מהמעונות במנהגים קטנים כמו אכילת תפוח בדבש בראש

השנה או סליחות בכיפור, והם היו ממש חמודים, שיתפו פעולה, ואפילו עשו איתי ארוחת שבירת-צום.

- **סטודנטים שאינם יהודים** – אין לי משהו ספציפי להמליץ עליו, אבל יש אלפי ארגוני סטודנטים בקמפוס, ואם חשוב לכם לשמור על הדת ו/או החיבור לקהילה שלכם גם מרחוק – סיכוי גבוה שתוכלו למצוא ארגון שיתאים לכם! בשבועות הראשונים יש מלא ירידים ודוכנים של ארגוני סטודנטים על Speedway, ואם לא תמצאו שם – תוכלו לחפש גם [באתר](#) או להקים בעצמכם.

התנהלות כלכלית

- **לא פתחתי חשבון בנק בחו"ל**, אני דבקה בגישה של הימנעות מבירוקרטיות עד כמה שאפשר, וזה נראה לי כמו מתכון לבירוקרטיה כבדה. אבל זאת בחירה אישית בלבד. מי שחושב שיהיה לו נוח יותר לפתוח חשבון – מוזמן לעשות זאת! אני די בטוחה שהמשרד של הסטודנטים הבינ"ל יכול לעזור בזה ולהקל על התהליך.
- המרתי סכום גדול בחשבון שלי בישראל משקלים לדולרים לפני שטסתי, ורוב הזמן התנהלתי באשראי בחו"ל. הכסף ירד ישירות מחשבון מט"ח, כך שכל עוד היו לי מספיק דולרים בחשבון – לא שילמתי עמלות המרה נוספות. אם תחליטו לעשות זאת – זכרו לבדוק עם הבנק שלכם שכרטיס האשראי באמת מוריד את הכסף ישירות מהחשבון הדולרי ולא ממיר לכם שקלים כל פעם.
- היה תשלום אחד גדול שהייתי צריכה לבצע לאוני' על המעונות, והתשלום באשראי דרך האתר של האוני' בא עם עמלה מטורפת. כדי להימנע מזה, עשיתי **העברה בנקאית (Wire Transfer)** – תהליך שדרש למלא קצת מסמכים ל/מהבנק והאוני', אבל בסופו של דבר זה לא היה מסובך, והיה שווה את זה. עדיין הייתה עמלה, אבל משמעותית זולה יותר.

עוד

- **סים אמריקאי** – אני קניתי סים של חברת **Ultra Mobile** ב-\$40 לחודש עם שיחות מקומיות, שיחות לחו"ל (כולל ישראל) ואינטרנט – כל אלו ללא הגבלה. יש להם גם אופציות זולות יותר שמגיעות עם חבילות קטנות יותר בהתאם (6GB ומטה). בחברות הגדולות והמפורסמות כמו AT&T ו-T-Mobile חבילות קטנות עולות בערך כמו מחיר החבילה ללא הגבלה שציינתי ב-Ultra Mobile, וחבילות ללא הגבלה עולות לא פחות מ-\$65. זאת לא הייתה הפעם הראשונה שהשתמשתי באולטרה מובייל, ואני ממש מרוצה מהם. זו לא פרסומת – מבטיחה שאני לא מקבלת מזה כלום. רק מקווה שזה יעזור לכם. נ.ב: בנוסף למחיר החודשי, צריך בדרך כלל לשלם גם מחיר חד פעמי על הכרטיס עצמו, אבל לא זוכרת כמה זה יוצא.

- **אמזון פריים** – כסטודנטים של UT (ושל עוד הרבה אוניברסיטאות אחרות בארה"ב ובעולם) אתם יכולים לקבל **6 חודשים** של אמזון פריים **בחינם!** אין קניונים קרובים לקמפוס ובכל מקרה המחירים ממש גבוהים, אז את רוב הבגדים והציוד לחדר הזמנתי דרך אמזון. ההזמנות מגיעות ממש מהר, ולרוב אפשר להחזיר בחינם את מה שלא מתאים לכם אם לא נעשה בו שימוש. מצאתי שם הרבה דברים טובים בזול, ואפילו סרטים טובים לצפייה בחינם (אחד מהם הייתי צריכה בשביל קורס שלקחתי).

- אם אתם מחפשים **מרצ'נדייז** של האוני' – ה-Co-Op ברחוב Guadalupe זה המקום. זו חנות שרוב/כל ההכנסות שלה הולכות למלגות לסטודנטים ויש שם בגדים, ציוד יצירה, ציוד לבית ולפנאי, ציוד לימודי וכו' (לא הכל ממותג)... בתקופה שלמדתי הייתה חנות מרצ'נדייז גם בבניין ג'סטר בקמפוס, אבל נראה לי שסגרו אותה כדי לבנות שם סושייה במקום.

- ממליצה לכם להביא כרטיס זיכרון/ דיסק און קי מהבית וגם לגבות את המחשב שלכם לפני הטיסה. זה לא חובה, אבל אותי זה הציל כשהמחשב שלי נהרס בחודש הראשון בקמפוס.

- הסבר על שיטת הניקוד האמריקאית – הניקוד הסופי על כל קורס הוא באותיות, ולכל אות יש ערך מספרי בין 0 ל-4 שנקרא Grade Point (למשל A שווה 4, הכי גבוה. B+ בדרך כלל שווה 3.3 וכו'... אפשר למצוא את ההמרה בקלות בגוגל). ה-GPA, Grade Point Average, הוא ממוצע הציונים המשוקלל של הסטודנט.

דוגמה – אם לקחתי קורס ששווה 3 נ"ז וקיבלתי A ($3 \times 4 = 12$), ועוד קורס של 2 נ"ז וקיבלתי B ($2 \times 3.3 = 6.6$), אז 6.6 ו-12 הן ה-Grade Points של כל קורס, וה-GPA שלי יהיה $6.6 + 12 = 18.6$ חלקי כלל הנ"ז שלקחתי ($18.6 / 5 = 3.72$). כדי להיכנס ל-Dean's List (מצטייני דיקון), צריך לקבל סכום (לא ממוצע!) של 52 Grade Points לפחות.

האפליקציה של **CANVAS**, **הגרסה הטקסטית ל-Moodle**, מאפשרת הצגה של **הציונים שלכם באחוזים**. יש הרבה דברים מוזרים בשיטת הניקוד האמריקאית ולא אלאה אתכם בכולם, אבל משהו אחד שחשוב לשים לב אליו לדעתי – לכל מרצה יש הגדרה משלו להישגים הנדרשים לקבלת הציון. למשל, בקורס אחד צריך להשיג מעל 96% כדי לקבל A, ובקורס אחר צריך "רק" 93%. בגיליון הציונים הרשמי של אוסטין יופיעו הציונים באותיות ולא באחוזים, ולכן **זה מעט מאתגר לתרגם את ממוצע הציונים שלכם לציון מספרי בארץ**. זו גם הסיבה שאוני' חיפה כמעט ולא מאשרת להזין לסטודנטים החוזרים מחו"ל ממוצע גבוה מ-95, גם אם קיבלו יותר. אי אפשר להוכיח אם מישהו קיבל 95 או 100 לפי האותיות. המלצה שלי – בסוף הסמסטר, אחרי שקיבלתם את הציונים של כל העבודות/מבחנים הסופיים – **צלמו/ואו הדפיסו את המסך של CANVAS שמראה את הציונים שלכם באחוזים**. כך, במידת הצורך, תוכלו להראות אותו לגורמים הרלוונטיים בארץ לצורך חישוב מדויק של הממוצע שהשגתם.

לא הכל מושלם - קשיים לקחת בחשבון

- החיסרון הכי גדול – **הכל יקר**. למשל, החדר הכי זול במעונות עולה כ-6,200\$ לכל הסמסטר (שני אנשים באותו חדר, שירותים ומקלחות במסדרון של הקומה – אבל המחיר כולל ארוחות חופשי בחדרי האוכל של האוני'). אין התחייבות שתקבלו חדר במעונות אם תרצו, למרות שעד עכשיו לא פגשתי אנשים שניסו ולא קיבלו, אבל אם אתם מעוניינים – רצוי להגיש בקשה כמה שיותר מוקדם כדי להעלות את הסיכויים.

אם אתם מעדיפים לגור בדירה, אז שכירות בשכונה טובה ו/או קרובה לקמפוס כנראה תעלה לא פחות מ-1,100\$ לחודש ברוב המקרים (לא יודעת איך זה עובד שם מבחינת תשלומים נוספים כמו חשמל, ועד בית, מיסים וכו'), לא כולל הוצאות מחיה נוספות כמו מזון. החדשות הטובות הן שברוב המקרים הדירות מרוהטות לגמרי, אז זאת דאגה אחת פחות.

בנוסף למגורים, צריך לשלם גם על טיסות, ביטוחים ועוד לא מעט הוצאות שמפורטות במסמך אחר – והכל ביחד מצטבר לסכומים גבוהים מאוד. אני לא מנסה להניא אף אחד מהרשמה לתכנית – להיפך, זו אחת החוויות הכי טובות שהיו לי – אבל זה משהו שחייבים לקחת בחשבון ולהתכונן אליו. קשה ליהנות מהנסיעה כשעסוקים בלהתבאס על ההוצאות הכלכליות הכבדות. אז אם אתם בכל זאת טסים לאוסטין – ודאו שחשכתם מספיק, ואז תנהגו בחו"ל בגישת "ה-YOLO השקול"; תנו לעצמכם ליהנות מהרגע בלי לספור כל סנט, אבל גם אל תתפזרו ברמה לא פרופורציונלית.

- **אי אפשר להתחייב על טיב השותפים** שיהיו לכם. לא יצא לי לשמוע על הרבה בעיות עם שותפים, אבל אני ריאלית ויודעת שדברים כאלה יכולים לקרות. חשוב לזכור – **גם אם אתם והשותפים לא תהיו BFFs, זה לא בהכרח אומר שתהיה לכם שכנות רעה**. ניטרלי זה גם בסדר. אני ממליצה לתאם ציפיות עם השותפים כבר בהתחלה, ואולי אפילו לכתוב לעצמכם "קוד בית" משותף שכולכם תסכימו עליו.

- התחב"צ בתוך העיר די בסדר, לפחות בחלקים שאני הייתי צריכה, אבל אין הרבה תחב"צ טובה למחוץ לעיר; אפילו לא רכבות. **הדרך הכי טובה לצאת מהעיר היא עם רכב**, וכדי שיצא משתלם לשכור אחד – רצוי לחלוק אותו עם כמה שיותר אנשים.

- באחד הטיפים למעלה ביקשתי שתתנו צ'אנס לאמריקאים (בעיקר כי אנחנו נוטים לזלזל בבגרות שלהם), אבל אם נהיה ריאליים – כנראה שהרבה מהם באמת יהיו פחות בוגרים. זאת אחת הסיבות שלא ממש התחברתי לסטודנטים שלמדו איתי בקורסים, וכתוצאה מכך גם לא הייתה לי רשת תמיכה של חברים שיכולנו להתייעץ ביחד על החומר או לחלוק סיכומים וכו' (חוץ מקורס אחד שהסטודנטים פתחו לו קבוצה באפליקציית GroupMe ושיתפו בה עם כל הכיתה חומרים רלוונטיים ללמידה לפני כל מבחן). עם זאת, גם לא השקעתי בזה מאמצים. אם כן תרצו להתחבר עם אנשים מהכיתה – אני בטוחה שתוכלו למצוא לעצמכם פרטנרים! רוב האנשים באוסטין מקסימים וחברותיים, אז נשאר לכם רק לעשות צעד.

טיפ למי שדואג לגבי בגרות מנטלית – יש בקמפוס מלא סטודנטים בינ"ל שקרובים לגיל שלנו (ואולי גם לבגרות ולמנטליות 😊) ותוכלו להתחבר אליהם! כמו שבארץ אתם לא מתחברים לכולם ללא יוצא מן הכלל, כך גם בארה"ב אף אחד לא מצפה מכם לעשות זאת. בסופו של דבר אתם בוחרים עם מי להסתובב ומי יהיו החברים שלכם.

אלו **המון** טיפים, ובטח יש אפילו עוד כאלו ששכחתי. מקווה שזה יעזור לכל הטסות והטסים, ואשמח להמשיך לעזור למי שיצטרך עד כמה שאוכל.

